

Київ. Майдан. Ранкова мить,

Смерть розгулялась, смерть не спить.

Іде, виконує наказ,

Герой впадає раз у раз.

Один, два, три... Невже війна?

Ось десять, двадцять вже нема.

О лихо, тридцять, п'ятдесят,

А вбивці досі не мовчать.

За що, за що невинна кров?

Де Бог? Де правда? Де любов?

Що це? Диявола пора...

Ми вам прощаєм снайпера.

Пройшла година й все як в сні,

Настав кінець страшній війні.

І тільки сльози на очах,

Й молитва щира на устах.

О Боже, дателью життя,

Введи їх в вічне майбуття.

НЕБЕСНУ СОТНЮ, всіх, усіх,

Якщо згрішили, прости гріх.

А нам в безмежній ласці дай,

Усім любили рідний край.

Щоб наші дочки і сини,

Не знали братньої війни.

Андрій Літинський,

семінарист V курсу